

Sygn. akt VI K 184/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w U. w składzie:

Przewodniczący SSR Daniel Radwański

Protokolant Izabela Skarbińska

przy udziale Prokuratora Edwarda Martuszewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18.11.2015r., 16.12.2015r., 20.01.2016r., 01.06.2016r. w U., sprawy

H. G. (1) s. S. i D. z domu G. ur. (...) w U., zam. (...), obywatelstwa polskiego, karanego, PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 lutego 2015r. w miejscowości T., gm. U., pow. (...), umyślnie naruszył zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej (...) po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości (wynik 2,7 promila alkoholu we krwi) nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i stracił panowanie nad pojazdem, który na łuku drogi zjechał z jezdni do przydrożnego rowu, dachował po czym uderzył w drewniany betonowy słup telefoniczny, powodując tym samym wypadek, w którym pasażer V. (...) A. K. doznał obrażeń ciała w postaci wieloszczelinowego złamania panewki prawego stawu biodrowego, złamania górnej gałęzi kości łonowej prawej, złamania gałęzi prawej kości kulszowej i uogólnionych stłuczeń ciała skutkujących rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ruchu na okres powyżej dni 7 w myśl art. 157 § 1 kk

tj. o czyn z art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 §1 kk

I. **u z n a j e** oskarżonego H. G. (2) za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

s k a z u j e

go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43 §1 kk **orzeka** wobec oskarżonego H. G. (2) **środek karny** w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5(pięciu) lat,

III. na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz.1348,) **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. – Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 1.047,96 (jeden tysiąc czterdzieści siedem 96/100) złotych tytułem nie uiszczonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego H. G. (2),

IV. na podstawie art. 627 pkp oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) **zasądza** od oskarżonego H. G. (2) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz opłatę w kwocie 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 1 czerwca 2016r.

W dniu 23 lutego 2015r., ok. godz. 23 mieszkaniec L. oskarżony H. G. (2), przyjechał pod domu zamieszkałego w tej samej miejscowości kolegi A. K.. Rozmawiał ze Z. K. ojcem A. K., który zauważył, że oskarżony spożywał wcześniej alkohol. Oskarżony chciał widzieć się z A. K., ponieważ chciał z nim pić wódkę, którą przywiózł ze sobą. Odgłosy rozmów obudziły B. K. matkę A. K., która wyszła do oskarżonego i widząc, że nie jest trzeźwy prosiła go o opuszczenie domu. W końcu do oskarżonego wszedł A. K. i razem wyszli przed dom, a następnie H. G. (2) odjechał swoim samochodem spod domu i zaparkował go przy drodze. B. K. obawiając się, że oskarżony może chcieć dalej jechać samochodem podeszła do samochodu i chciała, aby H. G. (2) dał jej kluczyki do samochodu, lecz on odmówił, po czym wróciła do domu.

/dowód: zeznania Z. K. (k.10-11), B. K. (k.11), częściowe wyjaśnienia H. G. (1) (k.30-31), A. K. (k.47-48)/

Z oskarżonym został A. K., który usiadł w samochodzie oskarżonego po stronie pasażera. Obaj wypili trochę wódki, po czym pojechali do T. do znajomych, aby z nimi pić alkohol. Po drodze H. G. (2) był na tyle nietrzeźwy, że A. K. zmienił go za kierownicą i on kierował samochodem do T.. Tam nie zastali znajomych, więc wrócili do samochodu i sami dokończyli alkohol, który mieli ze sobą. Ze względu na stan nietrzeźwości postanowili spać w samochodzie. H. G. (2) siedział na miejscu kierowcy. Domagał się, żeby A. K. dał mu kluczyki do samochodu. Tak się stało, a następnie A. K. zasnął na fotelu pasażera. W nieustalonych okolicznościach po północy, H. G. (2) uruchomił samochód i ruszył w kierunku L.. A. K. nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

/dowód: zeznania świadka A. K. (k.57-48)/

Ok. godz. 0:30 w T., w obszarze zabudowanym, na odcinku drogi biegnącym łukiem w prawo, samochód kierowany przez oskarżonego jechał z prędkością co najmniej 75,4 km/h. Z uwagi na stan nietrzeźwości oskarżonego ok. 2,7^o/oo alkoholu we krwi, utracił on panowanie nad samochodem i zjechał w lewo z korony drogi. W tym momencie obudził się A. K., również znajdujący się w stanie nietrzeźwości 2,3^o/oo alkoholu we krwi i zobaczył, jak samochód znosi w lewo na łuku. Następnie samochód wyskoczył z korony drogi, wpadł w obniżenie terenu po lewej stronie drogi, dachował i zatrzymał się na drewnianym słupie telefonicznym, leżąc na lewym boku, przodem w kierunku jezdni.

/dowód: zeznania świadka A. K. (k.57-48), protokół pobrania krwi i sprawozdanie z badania krwi na zawartość alkoholu H. G. (k.F2-F3) i A. K. (k.F5-F6), opinia biegłego ds. ruchu drogowego L. S. (k.F9-F14), protokół oględzin miejsca wypadku (k.H3-H10) z dok. fot. (k. H15), protokół oględzin pojazdu (k.H16-H20), protokół pobrania śladów osmologicznych (k.46 a i b, k.65-66), opinia osmologiczna (k.71-81)/

Podczas dachowania A. K. wypadł przez przednią szybę. Następnie z samochodu o własnych siłach wyszedł oskarżony H. G. (2). Po wypadku oskarżony H. G. (2) i A. K. leżeli obok samochodu. Mieszkający niedaleko miejsca wypadku D. K. oglądał tv i po usłyszeniu odgłosów wypadku wyszedł z domu. Widział, że na drodze, w pobliżu miejsca, w którym leżał samochód oskarżonego, zatrzymał się samochód. Kierowcą tego samochodu był B. H.. Podeszedł on do oskarżonego i A. K. i zapytał się ich w jakim są stanie. Obaj byli przytomni. Następnie odłączył akumulator w samochodzie i sprawdził, czy wewnątrz pojazdu nie ma innych osób. Następnie z apteczki swojego samochodu wziął koc termiczny i okrył nim oskarżonego i A. K.. W czasie udzielenia im pomocy wyczuł od nich zapach alkoholu. Pytał, kto kierował samochodem, lecz obaj nie odpowiedzieli na to pytanie. Jeden z nich lub obydwaj mówili jedynie, że jechała z nimi jeszcze jedna osoba. Słowa te słyszał D. K., który wówczas był na miejscu wypadku. B. H., gdy usłyszał o tym, że w wypadku miała brać udział jeszcze jedna osoba sprawdził wewnątrz samochodu i oświetlał łukę w okolicy miejsca wypadku, lecz w zalegającym śniegu nie widział żadnych śladów wskazujących na to, że z miejsca wypadku, w kierunku pół mógł się ktoś oddalić. Na miejscu zdarzenia nie odnaleziono kluczyków do samochodu.

/dowód: zeznania D. kozy (k.11), B. H. (k.11-12), A. K. (k.57-48)/

Na skutek wypadku A. K. doznał obrażeń ciała w postaci wieloszczelinowego złamania panewki prawego stawu biodrowego, złamania górnej gałęzi kości łonowej prawej, złamania gałęzi prawej kości kulszowej i uogólnionych stłuczeń ciała skutkujących rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ruchu na okres powyżej dni 7 w myśl art. 157 § 1 kk.

/dowód: opinia biegłego lek. J. B. (k.F7-F8), dokumentacja medyczna (k.F21-F25), zeznania świadka A. K. (k.57-48)/

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie cytowanych dowodów. Dowody osobowe wskazane w części uzasadnienia obejmującej ustalenia faktyczne Sądu, były wiarygodne odnośnie okoliczności, na które zostały powołane.

W zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy nie było osobowego materiału dowodowego pochodzącego od osób trzecich, nie biorących udziału w wypadku, pozwalającego na jednoznaczne ustalenia, kto w chwili wypadku kierował samochodem oskarżonego H. G. (1). Osoby biorące udział w wypadku, tj. oskarżony H. G. (2) i pokrzywdzony A. K. złożyły na rozprawie sprzeczne relacje, w których wskazywali na to, że to nie oni kierowali pojazdem. Kategorie i konsekwentne były zeznania A. K., który od początku postępowania karnego twierdził, że samochodem kierował H. G. (2), natomiast oskarżony początkowo wskazywał na to, że ze względu na stan nietrzeźwości nie zapamiętał tego, natomiast na rozprawie wskazał, że pamięta, iż to nie on kierował samochodem.

Zeznania A. K. i wyjaśnienia H. G. (1) zostały zweryfikowane w oparciu o ekspertyzę osmologiczną wykonaną przez Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Wojewódzkiej Policji w L.. Spośród śladów zapachowych, zabezpieczonych w samochodzie na miejscu wypadku – na fotelach kierowcy i pasażera oraz kierownicy, w toku eksperymentu psy wskazały na ślad zapachowy na kierownicy pojazdu, jako pochodzący od oskarżonego H. G. (1). Na kierownicy, ani na fotelu pasażera psy nie wyczuły zapachu pokrzywdzonego A. K..

Ślady porównawcze zostały pobrane przez technika kryminalistyki w siedzibie Sądu i zakładzie karnym, w którym oskarżony i A. K. odbywali kary w innych sprawach. Czynności te zostały stwierdzone protokołem i ich uczestnicy nie składali zarzutów dotyczących przebiegu pobrania śladów i ich zabezpieczenia. Z tego względu uchybienie w postaci braku zawiadomienia obrońcy osk. o terminie pobrania śladów na terenie ZK nie powoduje wątpliwości, co do prawidłowości pobrania i zabezpieczenia dodatkowych śladów zapachowych. Wynik ekspertyzy wskazał, na to, że pojazdem H. G. (1) kierował on sam.

Zeznania Z. i B. K. potwierdzają zeznania A. K., że H. G. (2) przyjechał do niego w stanie wskazującym na to, że wcześniej spożywał alkohol. Ponadto B. K. wskazała na zachowanie oskarżonego, który nie chciał oddać jej kluczyków, pomimo tego stanu. Zeznania te pośrednio potwierdzały zeznania A. K., że w T. H. G. (2) mógł zażądać od niego kluczyków do samochodu, po tym jak przywiózł go tam A. K.. Pokrzywdzony wskazywał bowiem na to, że oskarżony niechętnie rozstawał się z kluczami do samochodu i pomimo stanu nietrzeźwości chciał je mieć w swoim posiadaniu. To uzasadniało zachowanie oskarżonego, który po przyjeździe do T. siadł za kierownicą pojazdu i zabrał kluczyki pokrzywdzonemu, gdy mieli przespać się w samochodzie. Dlatego też, w zakresie kto kierował samochodem w chwili zaistnienia wypadku, Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego A. K., a nie oskarżonemu.

Stan nietrzeźwości oskarżonego w chwili spowodowania wypadku komunikacyjnego został ustalony na podstawie badania krwi. Spożywanie alkoholu przez oskarżonego w okresie poprzedzającym wypadek drogowy zostało wykazane na podstawie zeznań świadków Z. K., B. K., A. K. oraz wyjaśnień H. G. (1). Ponadto w pojeździe znaleziono pustą butelkę po wódce marki Finlandia.

Stan nietrzeźwości oskarżonego i spowodowane nim zaburzenia postrzegania i reakcji stanowiły bezpośrednią przyczynę utraty przez oskarżonego panowania nad kierowanym pojazdem, w wyniku czego pojazd ten wypadł z drogi i dachował. Przy tym oskarżony przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w terenie zabudowanym, co miało wpływ na

rozmiar skutków wypadku, a przede wszystkim obrażeń doznanych przez pasażera, pokrzywdzonego A. K.. Wnioski takie wynikały z opinii biegłego ds. ruchu drogowego L. S., które były logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

Oskarżony H. G. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym powoływał się na niepamięć spowodowaną stanem nietrzeźwości, natomiast przed Sądem wyjaśnił, że pamięta jedynie, iż obudził się w samochodzie przed wypadkiem, a wówczas nie kierował pojazdem, lecz jechał w nim jako pasażer. Podnosił, że pokrzywdzonemu już wcześniej zdarzało się zabierać cudze samochody i prowadzić je w stanie nietrzeźwości.

Wyjaśnienia oskarżonego nie były wiarygodne w części, w której wyjaśnił, że nie kierował swoim samochodem w chwili wypadku. W tym zakresie, sprzeczne z jego wyjaśnieniami były zeznania pokrzywdzonego oraz wyniki ekspertyzy osmologicznej, która stanowiła dowód wskazujący na to, że zeznania A. K. były w tym zakresie wiarygodne. Oskarżony zresztą podczas pierwszych przesłuchań, gdy pamiętał zdarzenie lepiej niż na rozprawie, mówił że nie pamięta w ogóle tego, kto kierował samochodem, a w szczególności, że to nie on nim kierował. W takim wypadku zmianę wyjaśnień w tym zakresie Sąd uznał za element przyjętej przez oskarżonego linii obronny nie znajdujący potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie.

W zeznaniach świadków D. K. i B. H. pojawiły się informacje o tym, że bezpośrednio po wypadku, bądź oskarżony, bądź A. K. mówili, że samochodem jechała jeszcze jedna osoba. Okoliczność ta nie była wiarygodna. Żadna z osób, które na pewno jechały samochodem nie potrafiła wskazać tej osoby ani tuż po zdarzeniu, ani w toku postępowania karnego. Ponadto żadne inne dowody nie wskazywały na obecność w pojeździe jeszcze jednej osoby. W szczególności na miejscu wypadku próbę odszukania tej osoby podjął B. H. i nie odnalazł żadnych śladów wskazujących na to, że ona tam była. Za obecnością jeszcze jednej osoby nie przemawiało też to, że nie odnaleziono kluczyków do samochodu. Mogły być one wyrzucone lub zgubione przez oskarżonego, po tym gdy wydostał się z samochodu o własnych siłach. Nie odniósł on poważniejszych obrażeń i mógł np. kluczyki wyrzucić, tak aby ich znalezienie było znacznie utrudnione. Uzasadnione zatem było ustalenie, że informacje te stanowiły próbę zrzucenia na inną osobę odpowiedzialności za wypadek, nieudolną z uwagi na duży stan nietrzeźwości obydwu osób podróżujących samochodem.

Sąd zważył co następuje:

Dokonane ustalenia faktyczne dały podstawę do przypisania oskarżonemu H. G. (1) popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Na podst. art. 4§1 kk w sprawie miały zastosowanie przepisy kk w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia czynu, jako względniejsze, niż wprowadzone nowelizacjami kk z dnia 20.03.2015r. (Dz. U. z 2015r., poz. 541) i z dnia 20.02.2015r. (Dz. U. z 2015r. poz. 396). Względność przepisów obowiązujących w chwili popełnienia czynu obejmuje przede wszystkim katalog i wymiar środków karnych związanych ze skazaniem za w/w przestępstwo.

Czyn z art. 177 § 1 kk i art. 178 § 1 kk popełnia ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk, przy czym w chwili wypadku znajdował się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia.

Na podstawie opinii biegłego ds. ruchu drogowego Sąd ustalił, że oskarżony prowadził samochód z prędkością przekraczającą administracyjnie dopuszczalną w terenie zabudowanym tj. 60 km/h, lecz bezpośredni wpływ na zaistnienie wypadku komunikacyjnego miał stan znacznej nietrzeźwości oskarżonego, w związku z którym na łuku drogi oskarżony doprowadził do utraty panowania nad pojazdem, którego skutkiem był wypadek komunikacyjny.

Za czyn z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk Sąd skazał H. G. (1) na karę 1 roku pozbawienia wolności. Kara została wymierzona powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, lecz istotnie poniżej górnej granicy zagrożenia, które ustawa określiła na 4 lata i 6 miesięcy pobawienia wolności. Wymiar kary wymierzonej przez Sąd uwzględniał stopień naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przejawiał się on w doprowadzeniu się oskarżonego do stanu znacznej nietrzeźwości i prowadzeniu w tym stanie pojazdu mechanicznego, co stanowiło

główną przyczynę utraty panowania nad nim i wypadku. Także konsekwencje czynu w postaci rozmiaru obrażeń ciała pasażera oskarżonego, tj. pokrzywdzonego A. K., nakazywały wymierzenie kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Natomiast strona podmiotowa zachowania się pokrzywdzonego była podstawą miarkowania rozmiaru kary dla oskarżonego, ponieważ jego nieodpowiedzialna postawa przyczyniła się do tego, że oskarżony w jego towarzystwie pogłębiał stan swojej nietrzeźwości, a następnie pokrzywdzony, który początkowo był trzeźwy zgodził się na jazdę pojazdem kierowanym przez nietrzeźwego kierowcę, a nawet przez pewien czas sam nim kierował, po tym, gdy razem pili alkohol.

Sąd orzekł wobec H. G. (1) karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, za czym przemawiało ustalenie, że oskarżony był już karany, a także okoliczności popełnienia czynu z art. 177§1 kk w z art. 178§1 kk tj. wysoki stan nietrzeźwości oskarżonego, spowodowany spożywaniem alkoholu bezpośrednio przed kierowaniem pojazdem oraz rozmiar obrażeń ciała u pokrzywdzonego.

Na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. Okres zatrzymania prawa jazdy uwzględnia stopień nietrzeźwości oskarżonego i jego rażąco lekceważące podejście do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, przejawiające się kierowaniem pojazdem tuż po spożyciu alkoholu.

Na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz.1348,) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. – Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 1.047,96 złotych tytułem nie uiszczonych wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego H. G. (1).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.). Oskarżony jest osobą młodą i zdolną do pracy, która po wykonaniu kary pozbawienia wolności będzie miała możliwość uzyskiwania dochodów pozwalających na zapłatę kosztów sądowych.